

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

J. M. Barrie

PETER PAN

Овај роман део је светског јавног књижевног добра.

Copyright © 2021 за ово издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-03974-0

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

КЛАСИЦИ СВЕТСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ ЗА ДЕЦУ

Џ. М.
БARI

ПЕТАР ПАН

Превела Радојка Јевтић

 Вулканчић

Београд, 2021.

I

Петар се појављује

Сва деца, осим једног, одрасту. Рано сазнају да ће одрасти, а ево како је Венди сазнала: једног дана, када је имала две године и играла се у башти, убрала је два-три цвета и отрчала до своје мајке. Мора да је изгледала предивно, јер је госпођа Дарлинг ставила руку на срце и узвикнула: „О, зашто не можеш остати таква заувек!“ Није ништа друго рекла на ту тему, али од тада је Венди знала да мора да одрасте. Деца то увек сазнају када напуне две године. Друга година је почетак краја.

Наравно, живели су у броју 14 и, док се Венди није родила, њена мајка била је најважнија. Била је то љупка дама, романтичног духа и са тако слатким шаљивим устима. Њен романтични дух био је као оне малене кутије, једна унутар друге, које долазе са загонетног Истока. Колико год да их откријете, увек постоји још једна. На њеним слатким шаљивим устима постојао је један пољубац, који Венди никада није могла да добије, иако је увек ту био, савршено видљив у десном углу.

Овако ју је господин Дарлинг освојио: многа господа, која су била момци када је она била девојка, истовремено су открила да је воле и сви су појурили ка њеној кући да је запросе.

Сви осим господина Дарлинга, који је ушао у фијакер и први стигао, па је тако и освојио. Освојио је сву, осим последње кутије и пољупца. Никада није сазнао за кутију, а с временом је престао да се труди за пољубац. Венди је мислила да би га можда Наполеон добио, али просто могу да га замислим како покушава, а онда одлази бесан, залупивши вратима за собом.

Господин Дарлинг се стално хвалио Венди да га њена мајка не само воли, већ и поштује. Он је био један мудар човек, који се разуме у акције и деонице. Наравно, нико се заиста не разуме, али чинило се да се он прилично разуме и често је говорио да акције скачу, а деонице падају, на такав начин да би то завредило поштовање сваке жене.

Госпођа Дарлинг удала се у белом и у почетку је књиге водила савршено, скоро радосно, као да је то игра, нити једна прокула није недостајала. Али с временом су из књига почеле да нестају читаве главице карфиола, а уместо њих су стајали цртежи беба без лица. Цртала их је када је требало да рачуна. Тако их је госпођа Дарлинг замишљала.

Прво је дошла Венди, затим Џон, а онда Мајкл.

Недељу или две након што се родила Венди било је неизвесно да ли ће моћи да је задрже, пошто је то значило још једна уста која треба хранити. Господин Дарлинг је био страшно поносан на њу, али пошто је био и веома частан човек, седео је на ивици кревета госпође Дарлинг, држао је за руку и рачунао трошкове, док га је она гледала молећиво. Она је желела да ризикују, куд пукло да пукло, али то није био његов начин; његов начин био је оловка и парче папира, а када би га она збуњивала својим предлозима, морао би да почне све из почетка.

„Немој да ме прекидаш сад“, молио би је.

„Овде имам фунту и седамнаест шилинга, а две фунте и шест шилинга у канцеларији. Могу да престанем да пијем кафу у канцеларији, то је, на пример, десет шилинга, што би значило две фунте, девет шилинга и шест пенија, са твојих осамнаест фунти и три шилинга то је три, девет и седам, са пет фунти, нула, нула на мојој књижици, то је осам, девет,

седам... Ко се то помера... Осам, девет, седам, зарез и преноси се седам... Не говори, драга... И она фунта коју си позајмила оном човеку што нам је дошао на врата... Тихо, дете... Зарез и преноси се дете... Ето, збунила си ме... Да ли сам рекао девет-девет-седам? Да, рекао сам девет-девет-седам. Питање је да ли можемо да преживимо годину са девет-девет-седам?“

„Наравно да можемо, Џорџе“, узвикнула је. Али била је пристрасна због Венди, а он је заиста имао чвршћи карактер од ње.

„Не заборави заушке“, упозорио ју је скоро претећи и опет је почео. „Заушке једна фунта, тако сам записао, али ценим да ће можда пре бити тридесет шилинга... Не причај... Мале богиње један и пет, овчије богиње пола гвинеје, што значи две фунте, петнаест шилинга и шест пенија... Немој махати прстом... Велики кашаљ, рецимо, петнаест шилинга...“ И тако се то наставило и збир је увек био другачији, али на крају се Венди провукла, пошто су заушке снижене на дванаест фунти и шест пенија, а обе врсте богиња лечене као једна.

Исто узбуђење је било и за Џона, а Мајкл је прошао кроз иглене уши. Али задржали су их обојицу и убрзо сте могли да их видите како иду у реду у вртић госпођице Фулсам, у пратњи своје дадиље.

Госпођа Дарлинг је волела да све буде како треба, а господин Дарлинг страствено је желео да буде потпуно исти као његови суседи, те су, наравно, имали дадиљу. Пошто су били сиромашни, због количине млека коју су деца пила, дадиља им је била уредан њуфаундлендски пас по имену Нана, која није припадала никоме посебно док је Дарлингови нису унајмили. Увек је мислила да су деца важна; наиме, и Дарлингови су је упознали у Кензингтонском парку, где је проводила већину свог слободног времена завирујући у колица за бебе. Немарне дадиље су је мрзеле јер их је пратила до куће и жалила се њиховим господарицама. Показала се као право благо од дадиље. Како је само темељна била током купања деце и увек би се будила током ноћи ако би се иједно дете које чува иоле

огласило. Наравно, њена кућица била је у дечјој соби. Увек би знала када је кашаљ озбиљан, а када треба само ставити чарapu деци око врата. Веровала је до свог последњег дана у старомодне лекове, као што је лист рабарбаре, и презриво би фрктала на сву ту новотарију о бацилима, и тако даље. Био је прави час из бонтона видети је како испраћа децу у школу, мирно иде поред њих када се лепо понашају, а гура их назад у ред ако скрену са пута. Данима када је Џон имао фудбал, ниједном не би заборавила његов џемпер и обично би носила кишобран у устима у случају да падне киша. У подруму школе госпођице Фулсам постоји просторија где дадиље чекају. Оне су седеле на клупама, док би Нана лежала на поду, али то је била једина разлика. Умеле су да је игноришу као да припада нижем друштвеном слоју, а она је презирала њихово ћаскање. Није волела када би пријатељице госпође Дарлинг долазиле у дечју собу, али када би се то десило, прво би скинула Мајклову кућну хаљину и обукла га у ону са плавим узицама, поправила Вендину одећу и загладила Џонову косу.

Ниједна друга дадиља не би могла боље да обавља своје дужности и господин Дарлинг је то знао. Ипак, понекад се забринуто питао шта ли суседи говоре.

Морао је да има у виду свој положај у граду.

Нана га је бринула и на други начин. Понекад је имао осећај да му се не диви. „Знам да ти се страховито диви, Џорџе“, уверавала би га госпођа Дарлинг, а онда би говорила деци да буду посебно фина према оцу. Уследиле би дивне игре, у којима је понекад могла да учествује једина слушкиња коју су имали – Лиза. У својој дугој сукњи и капи изгледала је тако малено, иако се заклела, када су је унајмили, да никада више неће имати десет година. Како су радосна била та лудирања! А најрадоснија је била госпођа Дарлинг, која би се тако брзо окретала да се видео само пољубац, а онда, ако бисте баш тад појурили ка њој, могли сте га и ухватити. Никада није било једноставније нити срећније породице док није дошао Петар Пан.

Госпођа Дарлинг чула је прво за Петра када је сређивала мисли своје деце. Вечерњи је обичај сваке добре мајке да, након што су јој деца уснула, претура по њиховим главама и сређује све за сутрадан, да разне ствари које су залутале током дана постави на право место. Кад бисте могли да останете будни (али наравно, не можете), видели бисте своју мајку како то ради, и било би вам веома занимљиво да је гледате. Налик је сређивању фиока. Видели бисте је на коленима, претпостављам, како забављено разматра њихов садржај, пита се где сте, забога, то покупили, открили нешто слатко и не толико слатко, а онда то привија уз образ као да је меко маче и ужурбано га склања негде, далеко од погледа. Када се пробудите ујутру, неваљалство и зле страсти, са којима сте отишли на спавање, увијени су и сложени негде при дну вашег ума, док на врху, предивно проветрене, изложене стоје ваше лепше мисли, спремне да их ви обучете.

Не знам да ли сте икада видели мапу нечијег ума. Доктори понекад цртају мапе других делова вашег тела и оне могу бити заиста занимљиве, али ухватите их како покушавају да исцртају мапу детињег ума, и видећете да она није само збркана, већ се и непрестано врти укруг. На њој су цикцак линије, исте као оне којим се бележи температура на болесничком картону. То су вероватно путеви на острву, јер Недођија је увек, мање-више, острво, са задивљујућим шареним мрљама ту и тамо и коралним гребенима и екстравагантним бродом на пучини и дивљацима и усамљеним јазбинама и патуљцима који су углавном кројачи и пећинама кроз које тече река и принчевима са шесторо старије браће и колибом која брзо пропада и једном веома малом старицом са грбавим носом. Била би то лака мапа да је то све, али ту је такође први дан школе, веронаука, очеви, округло језерце, вез, убиства, вешања, глаголи који иду уз датив, дан за чоколадни пудинг, стављање протеза, рецимо деведесет девет, три пенија за самостално вађење зуба и тако даље. То је или део острва или

је на некој другој мапи која вири испод и све је то прилично збуњујуће, посебно зато што ништа не мирује.

Наравно, све Недођије подоста се разликују. Џонова је, на пример, имала лагуну и много фламинга који лете преко и које Џон гађа, док је у Мајкловој, пошто је био веома мали, постојао само један фламинго, а лагуне су га прелетале. Џон је живео у чамцу изврнутом на песку, Мајкл у вигваму, а Венди у кући од спретно пришивеног лишћа. Џон није имао пријатеље, Мајкл је имао пријатеље само ноћу, Венди је имала вука за љубимца, којег су заборавили родитељи. Али генерално, све Недођије имале су породичну сличност, и када би стајале поређане, могли бисте да кажете за њих да имају исти нос и тако даље. На тим магичним обалама деца се играју и стално извлаче своје чамце на обалу. И ми смо били тамо. И даље можемо да чујемо звук таласа како ударају о обалу, иако се ми више никада нећемо искрцати на њу.

Од свих пријатних острва, Недођија је најудобније и најзбијеније, није велико и испружено, знате, са заморним раздаљинама између једне авантуре и друге, већ је фино натрпано. Када се играте тамо током дана са столицама и столњаком, уопште није страшно, али током она два минута пре него што одете на спавање, постане веома стварно. Зато постоје ноћна светла.

Повремено би у својим путовањима кроз умове своје деце госпођа Дарлинг пронашла нешто што не би могла да разуме, а највише би је бунила реч „Петар“. Није знала ниједног Петра, а опет, био је ту и тамо у Џоновом и Мајкловом уму, док је био свуда исписан по Вендином. То име било је исписано дебљим словима од осталих речи, и док је госпођа Дарлинг гледала, осетила би да та реч има чудновато кочоперан изглед.

„Да, поприлично је кочоперан“, признала је Венди жалосно. Њена мајка ју је испитивала.

„Али ко је он, љубимице моја?“

„Он је Петар Пан, знаш већ, мајко.“

Испрва госпођа Дарлинг није знала, али након што се присетила свог детињства, сетила се и Петра Пана, за ког се

причало да живи са вилама. Постојале су чудне приче о њему, на пример, када деца умру, да он део пута иде са њима, да се не уплаше. Тада је веровала у њега, али сада, удата и разумна, прилично је сумњала да постоји таква особа.

„Уосталом“, рекла је она Венди, „одрастао би до сада.“

„О, не, он није одрастао“, уверавала ју је самоуверено Венди, „и исте смо величине.“ Мислила је тиме да су исте величине и телом и духом. Није знала како то зна, просто је знала.

Госпођа Дарлинг посаветовала се са господином Дарлингом, али он се само насмешио са ниподаштавањем. „Пази шта ти кажем“, рекао је, „то је само нека глупост којом им Нана пуни главе. Баш такве идеје пале би псу на памет. Само пусти то, проћи ће.“

Али није пролазило и ускоро је тај проблематични дечак поприлично изненадио госпођу Дарлинг.

Деца имају веома чудне авантуре, а да уопште о томе и не размишљају. На пример, можда се сете да спомену, недељу дана након тог догађаја, да су сусрели свог мртвог оца када су били у шуми и да су се играли са њим. Исто тако нехајно јој је Венди једног јутра открила нешто узнемирујуће. Нашли су неко лишће са дрвета на поду дечје собе, а оно сигурно није било ту када су деца одлазила на спавање. Госпођа Дарлинг се ишчуђавала откуд оно ту, када је Венди, смешећи се толерантно, рекла:

„Верујем да је то поново Петар!“

„О чему причаш, Венди?“

„Он је тако неваљао и не брише стопала“, рекла је Венди и уздахнула. Она је била уредно дете.

Објаснила је на сасвим једноставан начин да мисли да Петар понекад долази у дечју собу ноћу, седи у подножју њеног кревета и свира јој на својој фрули. Нажалост, она се никада није будила, тако да није знала како то зна, просто је знала.

„Какве бесмислице ти причаш, најдража. Нико не може да уђе у кућу без куцања.“

„Мислим да улази кроз прозор“, рекла је.

„Љубави, на трећем смо спрату.“

„Зар није било лишћа испод прозора, мајко?“

То је било сасвим тачно; лишће је пронађено веома близу прозора.

Госпођа Дарлинг није знала шта да мисли јер је Венди то све било тако природно да није могла то да занемари и каже јој да је сигурно сањала.

„Дете моје“, узвикнула је мајка, „зашто ми то раније ниси споменула?“

„Заборавила сам“, рекла је Венди нехајно. Журила је на доручак.

О, мора да је сањала.

Али с друге стране, ту је било лишће. Госпођа Дарлинг га је испитала веома пажљиво. Било је то неко прозирно лишће, али била је сигурна да не потиче ни са једног дрвета које расте у Енглеској. Пузала је по поду и испитивала га са свећом у руци не би ли уочила трагове стопала. Жарачем је ударала по оцаку и лупкала по зидовима. Измерила је раздаљину од прозора до плочника и испало је десетак метара, без икакве избочине по којој би се могло пети.

Засигурно је Венди сањала.

Али Венди није сањала, како се и показало следеће ноћи, ноћи за коју се може рећи да је почетак невероватних авантура ове деце.

У ноћи о којој сада говоримо сва деца била су у кревету. Задесило се да је Нана имала слободно вече и госпођа Дарлинг их је окупала и певала им док јој, једно за другим, нису пустила руку и склизнула у земљу снова.

Сва су изгледала тако безбедно и безбрижно да се насмешила сетивши се својих страхова и села мирно поред ватре да шије.

Шила је нешто за Мајкла, који ће за рођендан почети да носи кошуље. Међутим, поред ватре је било топло, а деčју собу слабо су осветљавала три ноћна светла, те је ускоро рад госпође Дарлинг завршио на њеном крилу. Онда јој је глава

клонула, о, тако грациозно. Заспала је. Погледајте њих четворо, Венди и Мајкла тамо, Џона овде, а госпођу Дарлинг поред ватре. Требало је да гори и четврто ноћно светло.

Док је спавала, уснила је сан. Сањала је да се Недођија превише приближила и да се један чудан дечачић појавио из ње. Он је није узнемирио јер је помислила како га је видела раније на лицима много жена које немају децу. Можда га можете наћи и на лицима неких мајки. Али у њеном сну, он је поцепао танану превлаку која прекрива Недођију и видела је Венди и Џона и Мајкла како вире кроз процеп.

Сам тај сан не би значео ништа, али док је сањала, прозор дечје собе се отворио и један се дечачић јесте спустио на под. Пратила га је чудновата светлост, не већа од ваше песнице, која је летела по соби као неки живи створ, и биће да је та светлост и пробудила госпођу Дарлинг.

Тргла се из сна уз врисак и видела дечака. Некако је знала да је то Петар Пан. Да смо ви или ја или Венди били тамо, видели бисмо да је био веома налик пољупцу госпође Дарлинг. Био је то диван дечачић, обучен у оделце од лишћа и смоле коју дрвеће испушта, али његова најкраснија одлика била је то што је имао и даље све млечне зубе. Када је видео да је она одрасла жена, зашкргутао је на њу тим својим бисерчићима.

II

Сенка

Госпођа Дарлинг је вриснула и, као да одговара на звоно, врата су се отворила и Нана је ушла, вративши се са своје слободне вечери. Зарежала је и скочила на дечака, који је лагано искочио кроз прозор. Опет је госпођа Дарлинг вриснула, овог пута зато што се уплашила за њега, мислећи да је погинуо. Потрчала је на улицу да потражи његово малено тело, али није га било тамо. Погледала је горе и на тамном небу није видела ништа осим нечега што јој је изгледало као звезда падалица.

Вратила се у дечју собу и видела да Нана држи нешто у устима, за шта се испоставило да је дечакова сенка. Када је искочио кроз прозор, Нана га је затворила брзо, прекасно да би ухватила дечака, али његова сенка није успела да изађе. Прозор се био залупио и откинуо је.

Будите сигурни да је госпођа Дарлинг испитала изблиза сенку, али била је то сасвим обична сенка.

Нана је знала шта треба урадити са том сенком. Окачила ју је на прозор са овом мишљу: „Сигурно ће се вратити по њу. Хајде да је ставимо негде где је може лако узети а да не узнемири децу.“

Али нажалост, госпођа Дарлинг није могла да је остави да виси на прозору, толико је личила на веш окачен да се суши и кварила је цео изглед куће. Помислила је да је покаже господину Дарлингу, али он је са мокром крпом око главе, да би му се разбистриле мисли, рачунао цене зимских капута за Џона и Мајкла, и била би штета да га узнемирава. Уосталом, знала је шта би тачно рекао: „Ето шта се деси кад нам је дадиља један пас.“

Одлучила је да умота сенку и пажљиво је смести у фиоку, док се не укаже повољна прилика да каже мужу. Јао мени!

Прилика се указала недељу дана касније, на петак који никада неће заборавити. Наравно да је био петак.

„Требало је да будем изразито пажљива петком“, говорила је касније свом мужу, док је Нана можда стајала са њене друге стране и држала је за руку.

„Не, не“, говорио је увек господин Дарлинг, „ја сам крив за све. Ја, Џорџ Дарлинг, ја сам то урадио. *Mea culpa. Mea Culpa.*“* Он је имао класично образовање.

Тако су седели ноћима и присећали се тог кобног петка, док им се сваки детаљ није урезао у мозак и изашао са друге стране као лик на излизаној кованици.

„Да само нисам прихватила позив на вечеру у броју 27“, говорила је госпођа Дарлинг.

„Да само нисам сипао свој лек у Нанину чинију“, говорио је господин Дарлинг.

„Да сам се само претварала да волим лек“, говориле би Нанине сузне очи.

„Моја склоност ка забавама, Џорџе.“

„Мој убитачни смисао за хумор, најдража.“

„Ја сам превише осетљива на ситнице, драги господару и господарице.“

А онда би се једно потпуно сломило, или више њих. Нана на помисао: „Тачно је, тачно је, није требало да унајме пса као дадиљу.“ Много пута је сам господин Дарлинг марамицом брисао Нани сузе.

* Лат. *Моја грешка*. (Прим. прев.)

„Та звер!“, узвикнуо би господин Дарлинг, а Нанин лавез потврдио би његове речи, али госпођа Дарлинг никада није корила Петра. У десном углу њених усана постојало је нешто што није желело да она Петра зове погрдним именима.

Седели би тако у празној дејој соби и присећали се нежно и најситнијег детаља те ужасне вечери. Почела је тако досадно, исто као и стотину других вечери, тако што је Нана спремала купку за Мајкла и носила га на леђима до каде.

„Нећу на спавање!“, викао је као неко ко и даље верује да је његова последња реч. „Нећу, нећу! Нано, није још шест сати! Јао, јао, нећу те више волети, Нано! Кажем ти, нећу да се купам, нећу, нећу!“

Онда је ушла госпођа Дарлинг у својој белој вечерњој хаљини. Рано се обукла јер је Венди много волела да је види у вечерњој хаљини, са све огрлицом коју јој је поклонио Џорџ. Носила је Вендину наруквицу на руци; раније ју је била затражила на зајам. Венди је волела да позајмљује наруквицу својој мајци.

Затекла је двоје своје старије деце како се претварају да су она и њихов отац на Вендином рођењу и Џон је говорио:

„Срећан сам што могу да вас обавестим, госпођо Дарлинг, да сте сада мајка“, баш оним тоном који је можда користио сам господин Дарлинг током те прилике.

Венди је играла од радости, баш као што мора да је радила и права госпођа Дарлинг.

Онда се родио Џон, уз све славље које је сматрао пригодним због рођења мушког детета. Мајкл се вратио са купања и затражио да се и он роди, али Џон му је сурово рекао да не желе више деце.

Мајкл је скоро заплакао. „Нико ме не жели“, рекао је и, наравно, дама у вечерњој хаљини није могла то да допусти.

„Ја те желим“, рекла је, „толико желим треће дете.“

„Дечака или девојчицу?“, упитао је Мајкл, не с пуно наде.

„Дечака.“

Онда јој је скочио у наручје. Тако малена ствар да би је се сада присећали господин и госпођа Дарлинг и Нана, али

не толико мала, ако је то већ била последња Мајклова ноћ у децјој соби.

Настављају да се присећају.

„Тада сам ја улетео као торнадо, зар не?“, говорио би господин Дарлинг, корећи се; и заиста јесте био као неки торнадо.

Можда је постојало неко оправдање. И он се спремао за забаву и све је ишло како треба док није требало да веже кравату. Невероватно, али овај човек, иако се разумео у акције и деонице, није могао да се носи са сопственом краватом. Понекад би му се она покорила без опирања, али било је ситуација када би било боље за целу кућу да је прогутао понос и користио већ везану кравату.

Ово је била једна од таквих ситуација. Улетео је у децју собу са згужваном неваљалом краватом у руци.

„Шта није у реду, драги оче?“

„У реду!“, викао је. Заиста је викао. „Ова кравата неће да се веже!“ Постао је опасно саркастичан. „Не око мог врата! Око чивилука! О, да, двадесет пута сам је везао око чивилука, али не и око свог врата! О, забога, не! Наравно да не!“

Мислио је да госпођа Дарлинг није довољно задивљена и наставио је строго: „Упозоравам те, мајко, ако ова кравата не буде око мог врата, вечерас нећемо ићи на вечеру, а ако вечерас не одемо на вечеру, ја никада више нећу отићи у канцеларију, а ако не одем више у канцеларију, ви и ја ћемо умрети од глади, а децу ће нам избацити на улицу.“

Чак и тада је госпођа Дарлинг била мирна. „Дозволи ми да покушам, драги“, рекла је и, заиста, он је и дошао да је замоли за то. Својим финим мирним рукама везала му је кравату док су деца стајала унаоколо да виде каква ће им бити судбина. Неке мушкарце би вређало што је она могла тако лако то да уради, али господин Дарлинг био је превише финог карактера за то. Нехајно јој је захвалио, одједном заборавивши на свој гнев, и већ у следећем тренутку играо је по соби са Мајклом на леђима.

„Како смо се само лудирали!“, говори госпођа Дарлинг сада, сетивши се тога.

„Наше последње лудорије!“, стењао је господин Дарлинг.

„О, Џорџе, сећаш ли се како ми је Мајкл изненада рекао: 'Како си ме упознала, мајко?'“

„Сећам се!“

„Били су прилично слатки, зар не мислиш тако, Џорџе?“

„И били су наши, наши! А сада их нема.“

Лудирање се завршило када се појавила Нана, а господин Дарлинг се, на несрећу, сударио са њом и свуда по панталонама остале су му псеће длаке. То нису биле само нове панталоне, већ су биле прве које је купио са линијом са стране, и морао је да се угризе за усну да не би заплакао. Наравно, госпођа Дарлинг га је очеткала, али поново је почео да прича како је грешка што имају пса за дадиљу.

„Џорџе, Нана је право благо.“

„Без сумње, али понекад имам нелагодан осећај да децу гледа као штенад.“

„О, не, драги, сигурна сам да зна да она имају душу.“

„Питам се“, рекао је господин Дарлинг замишљено, „питам се.“ То је била прилика, осетила је његова жена, да му каже за дечака. Испрва је одбацио читаву ту причу, али се замислио када му је показала сенку.

„Није то нико кога ја знам“, рекао је испитавши је подробно, „али заиста изгледа као дрипац.“

„И даље смо причали о томе, сећаш ли се“, каже господин Дарлинг, „када је Нана ушла са Мајкловим леком. Никада више нећеш носити бочицу у устима, Нана, и за све то сам ја крив.“

Иако је био снажан човек, нема сумње да се понашао будаласто када је требало попиту лек. Ако је имао икакву слабост, било је то што је веровао да је цео живот узимао лекове храбро. Тако да је сада, када је Мајкл избегавао кашику у Наниним устима, прекорно рекао: „Буди мушко, Мајкле.“

„Нећу, нећу!“, викао је неваљало Мајкл. Госпођа Дарлинг је изашла из собе да узме чоколаду за њега, а господин Дарлинг је помислио како то показује недостатак чврстине.

„Мајко, не тетоши га“, викнуо је за њом. „Мајкле, када сам био твојих година, узимао сам лек без поговора. Говорио бих: 'Хвала вам, драги родитељи, што ми дајете лекове да оздравим.'“

Он је заиста веровао да је то тачно и Венди, која је сада била у својој спаваћници, такође је веровала у то па је, да би подстакла Мајкла, рекла: „Онај лек који понекад узимаш, оче, много је гаднији, зар не?“

„Много гаднији“, рекао је храбро господин Дарлинг, „и узео бих га сада да ти покажем, Мајкле, да само нисам изгубио бочицу.“

Није баш да ју је изгубио; попео се усред ноћи на врх ормара и сакрио је тамо. Али није знао да ју је верна Лиза пронашла и вратила на његов тоалетни сточић.

„Ја знам где је, оче!“, узвикнула је Венди, која је увек волела да буде од користи. „Донећу је.“ И отишла је пре него што је могао да је заустави. Одмах му се расположење погоршало на веома чудан начин.

„Џоне“, рекао је и задрхтао, „то је заиста ужасна ствар. Онако гадна, лепљива, слатка.“

„Ускоро ће бити готово, оче“, рекао је весело Џон, а онда је Венди улетела са леком у чаши.

„Дошла сам што сам брже могла“, рекла је задихано.

„Заиста си била брза“, одговорио је њен отац са осветољубивом љубазношћу, коју она није приметила. „Прво Мајкл“, рекао је упорно.

„Прво отац“, рекао је Мајкл, који је био сумњичав по природи.

„Биће ми мука, знаш“, рекао је господин Дарлинг претеће.

„Хајде, оче“, рекао је Џон.

„Језик за зубе, Џоне“, скресао му је отац.

Венди је заиста била зачуђена. „Мислила сам да га пијеш без поговора, оче.“

„Није у томе ствар“, одговорио је. „Ствар је у томе што има више у мојој чаши него у Мајкловој кашици.“ Његово

поносно срце замало је препукло. „И није праведно, то бих рекао и последњим дахом. Није праведно.“

„Оче, чекам“, рекао је хладно Мајкл.

„Баш је лепо рећи како чекаш, и ја чекам.“

„Отац је кукавица.“

„И ти си кукавица.“

„Ја се не плашим.“

„Ни ја се не плашим.“

„Па, онда, попиј лек.“

„Па, онда, ти попиј лек.“

Венди је пала на памет сјајна идеја. „Зашто га обојица не попијете у исто време?“

„Наравно“, рекао је господин Дарлинг. „Јеси ли спреман, Мајкле?“

Венди је одбројавала, један, два, три, и Мајкл је попио свој лек, али господин Дарлинг је свој просуо иза леђа.

Мајкл је бесно вриснуо, а Венди је узвикнула: „О, оче!“

„Како то мислиш 'О, оче!'“, питао је господин Дарлинг. „Престани са том галамом, Мајкле. Намеравао сам да га попијем, али, али... промашио сам.“

Све троје су га гледали ужаснуто, баш као да му се нису дивили. „Гле, децо“, рекао је молећиво чим је Нана отишла у купатило, „управо сам се сетио сјајне шале. Сипаћу свој лек у Нанину чинију и она ће га попиту, мислећи да је млеко!“

Лек је био боје млека. Али деца нису имала смисла за хумор свог оца и гледала су га прекорно док је сипао лек у Нанину чинију. „Како забавно!“, рекао је колебљиво и они се нису усуђивали да га разоткрију када су се вратиле госпођа Дарлинг и Нана.

„Нано, добри псу“, рекао је и потапшао је по глави, „сипао сам ти мало млека у чинију, Нано.“

Нана је махала репом, отрчала до чиније и почела да лапће. Онда је упутила господину Дарлингу један поглед, никако љутит: показала му је ону велику црвену сузу, због које се саосећамо са племенитим псима, и затим отпузала у своју кућицу.